

sters Udtalelser her i Thinget. Det er altsaa den Del af Lovforslaget, som dreier sig om Salg af Literatur og Illustrationer. Nu er det for mig det Mærkelige ved Sagen her, at gennem alle Forhandlinger i Lands-thinget, gennem den ærede Ministers Udtalelser, gennem Motiverne til Lovforslaget fremtræder det med den største Tydelighed, at dette Lovforslag skal ikke anses som rettet mod den moderne Literatur her til Lands. Man har anset det for magtpaaliggende fra alle Sider, baade fra den høitærede Ministers Side og fra Landsthingets Side, at erklære, at man paa ingen Maade tænkte paa at ville den nuværende moderne Literatur til Livs. Dette kan jeg ikke Andet end udtrykke min Paaskjønneelse af og min Tilfredshed med. Jeg skal imidlertid ikke negte, at det er med nogen Forbauselse jeg har set den Enighed paa dette Punkt, thi det kan ikke være ærede Medlemmer ubekjendt, som i det Hele taget have fulgt med i Landslivet her i Danmark, og som ere bekjendte med, hvad der er udtalt i de sidste tyve Aar her, at er der Noget, man har beskylt den moderne danske Literatur for, den moderne fælles nordiske Literatur for, saa er det netop for Usædelighed. Jeg tror ikke, jeg behøver at nævne Exempler; jeg tænker, at Enhver kan tage af sin egen Grindring, og at det derfor er unødvendigt i og for sig at belægge det med Beviser. Enhver vil sikkert fra egen Grindring vide, at man overfor den moderne nordiske Literatur — ikke den hele, men en Del deraf — overveiede har anført derimod, at det var en utugtig, usædelig og uanstændig Literatur, som undergravede Gæstefabet, som vilde indføre den frie Kjærlighed — det ærede Medlem fra Afsens (Berntsen) nikker til mig, jeg tager det som Bevis paa, at han er enig med mig — man har set det atter og atter, og Enhver vil give mig Ret deri, at man betragter denne Literatur som modarbejdende Gæstefabet og i det Hele taget Samsundsordenen. Nu er det derfor for mig en Smule mærkeligt, at naar der nu forelægges os et Lovforslag om usædelig Literatur, at der da pludselig høres, at det aldeles ikke er rettet mod den Literatur, som i Organer, der staa Regjeringen særdeles nær, stadig betegnes som saadan. Jeg kan ikke negte, at jeg ikke vilde have undret mig over, hvis det Modsatte skulde være Tilfælde, men jeg kan for mit Vedkommende tiltræde den Opfattelse, som gjør sig gjældende af Regjeringen og af Landsthinget, at der ikke var nogen Grund til at lægge nogensomhelst Bøgt paa disse Udtalelser, som altsaa ere fremkomne i Pressen, altsaa offentlig her til Lands, ligeoverfor den moderne Literatur.

Det er ikke alene i Pressen, de ere fremkomne, men ogsaa Folkethingsmænd, Kolleger i dette Ting, have paa Møder ved forskjel- lig Leilighed optraadt som Angribere af den moderne Literatur og have erklæret, at der gaves et Parti her i Landet, Folk, som vare Forfattere, skrev Bøger og skrev i Pressen, og hvis Produkter vare af en saadan Natur, at man burde komme dem til Livs. Smidertid, dette beskæftiger Lovforslaget sig altsaa ikke med. Lovforslaget erklærer, at med denne Literatur have vi Intet at gjøre, det er en ganske anden Literatur, en Literatur, som den høitærede Minister betegnede som Ikke-Literatur, som Styverfængereri, som almindelig Folk, der beskæftige sig med Literatur, ikke kunne være bekjendt, det er saadan Noget, dette Lovforslag vil til Livs; det er det, jeg vil slaa fast, det vil jeg, som saat, udtale min Tilfredshed med, at Forholdet er dette. Jeg kunde have tænkt mig, at En eller Anden kunde have reist sig og sagt, det er en Feiltagelse, naar jeg stemmer for dette Forslag, saa er det, fordi jeg anerkjender, at man derigennem vil søge at komme denne Literatur til Livs, og jeg støtter mig til mit Partis Udtalelser og Angreb, for at vi virkelig en Gang kunne ad Lovgivningens Vej komme den Del af Landslivet her hjemme til Livs, som man tidligere har ment ikke at kunne komme til Livs; men en saadan Mand venter jeg paa. Det kan jo være, han vil opstaa i dette Thing, jeg har ikke opgivet ethvert Haab i saa Henseende, men foreløbig kan man slaa fast, at en saadan Mand ikke er kommen. Nu nævnedes det ærede Medlem fra Rjæge (Hörup) sidst, at der var tre patenterede Meninger her til Lands: En Høiremening, en Venstremening og tildeels en socialdemokratisk Mening. Jeg vil tillade mig at gjøre det ærede Medlem, som under Kuriositeter, opmærksom paa, at her er et Tilfælde, hvor der ikke synes at være Noget, der tør paatage sig Høires Mening ved denne Leilighed, og det forekommer mig at være et ret interessant Fænomen for Diebliffet, som fortjener Sagttagelse og en vis Art Opmærksomhed, at der virkelig er et Tilfælde, hvor netop de ret gængse Meninger paa dette Omraade ikke i Diebliffet finde nogen Forsvarer indenfor i alt Fald det høie Landsthing — vi have jo endnu ikke hørt noget Forsvar indenfor dette Thing. Nu skal jeg ikke negte, at det naturligvis i og for sig gjør Forslaget mindre interessant, og ogsaa Forhandlingen om Forslaget mindre interessant end den ellers vilde være, men paa den anden Side ser jeg ingen Grund til derfor ikke at dvæle ved de Motiver, som gjøres gjældende med Hensyn til Lovforsla-